

oppe i Landstinget, at de ville støtte den nuværende Regering, mener jeg, at de ogsaa ville gaa med til at skaffe de nødvendige Midler til Veje til Statshusholdningen. Uden at ville dette, støtter man ikke Regeringen. Dette at spare, kan jo i mange Tilfælde være godt, men det vilde være en daarlig Besparelse, hvis man f. Eks. fra Statskassen ydede $\frac{1}{2}$ Million til de arbejdsløse i Stedet for at bruge en hel Million som Arbejds løn til nyttige Statsarbejder. Den Tale her i Rigsdagen om at faa Balance alene ved at spare, er ikke synderlig bevendt, da hver enkelt Rigsdagsmand det ene Aar efter det andet som Regel møder op med nye Krav om et eller andet, der vedkommer hans Valgkreds. Der kan sikkert spares betydeligt ved Driften af Jernbanerne, og de Tanker, der saavel i Fjor som i Aar ere komne frem fra det ærede Medlem for Søby (Vilhelm Lassen) denne Sag vedkommende, ere efter min Mening rigtige. Vi bør ikke lade være med at bygge Jernbaner, men der kan spares betydeligt ved Driften. Den Tanke, som er gængs blandt dem, der have Ansættelse i Statens Tjeneste, at der jo er nok om at betale, er en ødelæggende Tanke for Samfundet, og de, der slutte sig til den, bør ikke være de raadende i Politik. Saadanne Jernbaneanlæg som de, der bleve vedtagne for et Par Aar siden, Holstebro—Herning, Viborg—Herning og Langaa—Silkeborg burde gennemføres hurtigst muligt, og der er ogsaa adskillige Arbejder her i Kjøbenhavn, som man trænger til at faa udførte. Den aldeles rigtige Tanke, at vi skulle have mange flere Familier knyttede til smaa Jordbrug rundt om i Landet, er jo en Tanke, der ikke kan realiseres i en Haandevending, og det gælder da om, at saa lidt som muligt gaar i Stykker under Vejs mod dette Maal. Derfor maa der tages fat paa at skaffe Arbejde til saa mange arbejdsløse som muligt.

Der er indbragt et Andragende fra Komiteen for ypperligt dyrkede Huslodder fra Frijsenborg-Faurskov Birks Landboforening om betydeligt større Beløb til Præmier for veldyrkede Huslodder. For at faa Pengene til at slaa til til alle dem, der ere værdige til Præmie i denne Landboforening, har man sat første Præmie til kun 24 Kr., og det er ikke den eneste Landboforening, hvor man har vanskeligt ved at faa Pengene til at slaa til saaledes, at Præmierne kunne faa en nogenlunde rimelig Størrelse. Det ærede Medlem for Sorø (P. Christensen) var i Gaar i sit

Foredrag inde paa Spørgsmaalet om Nordruplunds Jorder. Jeg er enig med det ærede Medlem i, at det vilde være ønskeligt at faa disse Jorder afhændede til hvem, der havde Lyst til at købe i mindre Parceller, smaa eller store, som de nu kunde magte. Der er ingen Tvivl om, at det er den Vej, man skal. Man skal have mange flere smaa Hjem ude omkring i Landet. Det er en Tanke, som jeg, saa længe jeg har haft den Ære at være Rigsdagsmand, har og altid vil slaa til Lyd for. Det er den bedste Vej til at skabe gode økonomiske Forhold her i Landet. Det ærede Medlem for Sorø var endvidere inde paa Spørgsmaalet angaaende Loven om Jord til Landarbejdere. Naar vi nu til næste Aar — det var det, det ærede Medlem sigtede til — skulle have denne Lov forlænget, hvad jeg haaber vil ske, mener jeg ligesom det ærede Medlem, at det vilde være rigtigt at faa Maksimumsgrænsen for Laanet sat noget højere end til 4,000 Kr. Det har i de forløbne Aar vist sig meget vanskeligt i mange Egne af Landet at faa disse Ejendomme saaledes som man oprindeligt tænkte sig det, for en Sum af 4,000 Kr. og derunder. Men naar man stiller Krav til Statskassen, maa man jo ogsaa pege paa Veje, ad hvilke Midlerne kunne skaffes, og derfor har jeg tilladt mig i Aar ligesom tidligere, at pege paa en betydelig Formue- og Indkomstskat med en saadan stigende Skala, at den rammer dem, der have Raad til at svare Skatten.

Endvidere er der et Spørgsmaal, som jeg har givet Løfte om at drage frem. Det drejer sig om Statens Bidrag til Præmier ved Dyrskuer nu i afvigte Sommer til to Landboforeningerovre i Jylland. Det blev oplyst ved Foreningen af Jydske Landboforeningers Delegeretmøde i Aarhus nu i afvigte Uge, at der var to Landboforeninger, hvoraf Hadsherreds Landboforening var den ene, som intet Statsbidrag havde modtaget til Præmier ved Dyrskuer. Da man saa rettede en Forespørgsel til Ministeriet desangaaende, blev der svaret, at der var ingen Ansøgning kommet, og at Pengene nu vare uddelte, saa der var intet ved den Sag at gøre. Det var jo en kedelig Historie for vedkommende Landboforeninger. Naar man sender meget betydelige Breve — jeg tænker i dette Tilfælde ikke paa Pengebreve — som Adressaten ingen Grund har til at vente, gør man jo altid Ret i at sende dem som anbefalede Breve. Men i dette Tilfælde havde Adressaten netop Grund til at vente, at der vilde komme en Ansøgning, og der-